

เรื่องคุยของลูกตอนที่22 หัวใจที่เต้นใหม่อีกครั้งของเอมิจัง

โพสต์เมื่อ พ.ย. 08, โพสต์โดย [amijung](#) หมวดหมู่ [บันทึกลูกรัก](#)

```
(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })(  
adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true  
});
```

เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2555 ที่ผ่านมาเป็นวันครบรอบวันเกิดครบ 8 ปีของเอมิจัง ลูกสาวคนโตที่เกือบจะไม่ได้เกิดมาแล้ว.

ที่พูดแบบนี้เพราะในทุกๆวันเกิดของเค้าหรือเวลาที่มีเหตุการณ์อะไรที่เกี่ยวกับเอมิจังก็จะนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาทันทีเลย.

จำได้ว่าเมื่อตอนที่ตั้งครรภ์เอมิจังครั้งแรกเดือนแรกจนถึงวันที่จะคลอดก็ยังทำงานเป็นพยาบาลที่แผนกไอซียู. หัวยุ่ง ขึ้นเวรทุกวันไม่มีวันหยุด ไม่เคยได้ลา.

เพิ่งจะได้ขึ้นแค่เวรกลางวันช่วงที่ท้องได้สักประมาณเดือนที่ 6. ไปแล้ว. งานช่วงเช้ายุ่งมากเดินดูแลคนไข้ตลอดช่วง12

ชั่วโมงที่ทำงานได้พักแค่ตอนเวลาพักเที่ยงซึ่งก็ไม่ใช่เวลาอีกตามเคยแล้วแต่นื่องานว่าคนไข้เยอะไหม. .

บางครั้งเวลาไม่มีเจ้าหน้าที่เพียงพอดิฉันก็ผลิออกไปช่วยเค้าเคลื่อนย้ายเอาผู้ป่วยย้ายลงเตียงหรือช่วยปั๊มหัวใจคนไข้เวลาที่เกิดภาวะวิกฤตในแผนก

จนรุ่นน้องแซวว่าทำตัวอย่างกับว่าไม่ได้ท้องซะงั้น เออเน้นสิท้องอยู่นี่นา. สัมไปเลย ดิฉันแข็งแรงดีมาโดยตลอดในใจก็ตั้งใจและมุ่งมั่นว่าจะคลอดแบบธรรมชาติ

ไม่อยากจะผ่าท้องคลอด. เพราะเคยช่วยทำคลอดสมัยตอนเรียนพยาบาลอยู่รู้สึกประทับใจมาากๆเลย เวลาที่เด็กคลอดผ่านช่องคลอดออกมา.

มันให้ความรู้สึกว่เนี่ยแหละ ลูกที่ฉันคลอดและเบ่งเค้าออกมาเองกับมือเลย อายากสัมผัสความรู้สึกแบบนั้นมาากๆ จนกระทั่งใกล้จะถึงกำหนดคลอด

คุณหมอที่ดิฉันฝากท้องไว้กำหนดต้องเดินทางไปต่างประเทศ แล้วดิฉันก็ยังไม่รู้ว่าเจ็บท้องคลอดเมื่อไหร่

ส่วนคุณหมอเองก็ต้องไปต่างประเทศเลยจะฝากคุณหมอต่านอื่นให้ช่วยทำคลอดแทน ซึ่งดิฉันเองก็ไม่รู้จักอะไรมาก่อนเลยไม่คุ้นเคย.

เลยตัดสินใจลำบากว่าจะเอาอย่างไร จนคุณหมอนะนำมาให้ใช้วิธีเร่งคลอดโดยการให้ยาช่วยบีบมดลูก

เมื่อมดลูกถูกบีบก็จะทำให้คลอดเองได้ซึ่งวิธีนี้ก็มีคนนิยมใช้เวลาอยากจะให้ลูกเกิดประมาณเวลาที่ตัวเองต้องการ.

ดิฉันก็เลยตกลงที่จะทำคลอดกับคุณหมอให้เสร็จก่อนที่คุณหมอจะออกเดินทางอีก2 วันข้างหน้าหลังจากนัดทำคลอดให้ดิฉัน

ดิฉันเข้านอนที่โรงพยาบาลเพื่อนัดคลอดเองตามธรรมชาติโดยให้ยาเร่งคลอด ตอนแรกความรู้สึกเฉยมาก ไม่มีความกังวลใดๆทั้งเชื่อมือคุณหมอ.

และทีมพยาบาลที่ห้องคลอดมาากๆเพราะว่ารู้จักกันคุ้นกันดี เริ่มไปนอนตั้งแต่ 6 โมงเช้า ให้ยาเร่งคลอดเพิ่มการบีบตัวของมดลูก

ดิฉันเองก็เฝ้านับจำนวนครั้งของการบีบและช่วงระยะเวลาของการบีบตัวของมดลูกอยู่เสมอๆ ตอนแรกมดลูกบีบตัวไม่มาากยังสบายๆเลยผ่านไปจะบ่ายโมง

ปากมดลูกก็เปิดน้อยมาก ตัวปากผนังมดลูกก็ยังไม่บาง ซึ่พจการเต้นของหัวใจทั้งดิฉันและลูกก็ยังปกติอยู่ คุณหมอก็โทรมาถามอาการว่าเป็นยังงั้บ้าง

แต่ปากมดลูกก็ยังเปิดเล็กน้อย คลอดเองก็ยังไม่ได่ ดิฉันยังแข็งใจที่จะทนรอต่อไปจนกว่าปากมดลูกจะเปิดมากพอที่ลูกจะคลอดออกมาเองได้

เวลาผ่านไปมดลูกเริ่มบีบตัวแรงมาก. แรงมากขึ้นเรื่อยๆเหมือนมดลูกจะแตกอย่างไรอย่างงั้น

ดิฉันเริ่มรู้สึกว่ตัวเองปวดท้องมากมาากจนทนไม่ว่ต้องขอยาแก้ปวด(morphine) หลังจากได้ยาแก้ปวดไปประมาณไม่ถึง 10 นาที

ดิฉันรู้สึกว่มดลูกคลายอาการเกร็งลงมาากเลยจนคิดว่ามันผิดปกติและจากการสังเกตชีพจรหัวใจของลูกที่เต้นจาก160. ครั้งต่อมาที่

เริ่มหล่นลงมาเรื่อยๆจนกระทั่งลงมาถึง60 ครั้งต่อมาที่อย่างรวดเร็วเรื่อยๆ ส่วนตัวดิฉันเองก็มีนหัวอย่างบอกไม่ถูกเหมือนกับว่าโดนหมัดโครมมาากจนเกือบจะสลบ

แต่ยังแข็งใจบอกกับน้องผู้ช่วยพยาบาลว่าช่วยตามอาจารย์ให้ที. พี่ว่ามันผิดปกติแล้วละ ภายในเวลาแป๊บเดียว

คุณหมอรีบขึ้นมาดูบอกว่าเด็กไม่ไหวแล้วให้รีบผ่าออกทันที. เชื้อโหมค๊ะ อาการจากสะลึมสะลือด้วยฤทธิ์ของยาแก้ปวด

ตอนนี้เปลี่ยนเป็นเจ็บหัวใจเหมือนหัวใจเต้นแรงจนจะระเบิดออกมา เอ่ยปากถามน้องพยาบาลว่ฉีดยาอะไรให้พี่เนี่ย. น้องบอกว่า bricanyl (

ยาช่วยกระตุ้นการเต้นของหัวใจ ช่วยให้หัวใจของเอมิไม่เต้นช้าเกินไปแต่มันมากระตุ้นหัวใจของดิฉันด้วยนะสิคะ อย่างกับวิ่งรอบสนามสัก10-20รอบ).

จากนั้นดิฉันก็ถูกส่งตัวเข้าห้องผ่าตัดภายในเวลาประมาณสิบนาที. (เดาเอาละ)

ตอนที่ดิฉันรู้สึกตัวว่าอยู่ห้องผ่าตัดก็เพราะรู้สึกเจ็บที่หลังเนื่องจากต้องทำการบล็อคลูหลังวางยาชาที่ไขสันหลัง เจ็บแปล็บ

ด้วยเข้าใจว่คุณหมอและทีมพยาบาลก็คงจะดูแลทุกคนหมดเพราะไม่ได้เตรียมการสำหรับการผ่าตัดคลอดมาาก่อนเลย เป็นภาวะฉุกเฉินจริงๆ. พอวางยาชาเสร็จ.

อาจารย์รีบผ่าตัด ช่วงที่เอมิผ่าตัดก็ตรงตรงหน้าท้องนั้น ดิฉันเจ็บมาากจนผล็องอ๊อ้ย. อาจารย์ก็ตกใจว่ทำไมยังรู้สึกเจ็บอีก คราวนี้เลยได้ยาเพิ่มอีก

อาจารย์บอกว่าต้องทำคลอดแล้วไม้อย่างงั้นไม่ทันแน่ แล้วก็ได้ยินเสียงเร่งให้ทีมพยาบาลช่วยกันเร็วเข้า จากนั้นดิฉันก็คิดว่าสมองของดิฉันมันเบลออกไปหมดเลย

เหมือนตัวเองเบาแสบจะเบา กำลังลอยลอยอยู่ในอากาศ (สงสัยคงจะเมายาหลายขนานอยู่). จากเดิมที่คิดว่จะคลอดลูกได้อย่างงายๆ จะพยายามให้ยาให้น้อยที่สุด

พยายามไม่ให้ยุ่งยาก แต่ปรากฏว่า มันตรงกันข้ามทุกอย่างเลย อยากูโร่ใหม่คะว่ามันเกิดอะไรขึ้น

หลังจากที่เอมิคลอดออกมาแล้ว ดิฉันได้ยินเสียงโหวกเหวกถ่มน้ำลายนี้จากคุณหมอและพี่พยาบาลในห้องผ่าตัดกันดังไปหมด หนูได้ยินคร่าวๆว่า พี่ห้องผ่าตัดถามอาจารย์ว่าทั้งแม่ทั้งลูกได้(ยา)อะไรไปบ้างให้บอกมา แล้วหลังจากนั้นดิฉันก็ไม่ยินอะไรเลย ตาก็ลืมไม่ขึ้นด้วย. มาเห็นอีกทีตอนที่พี่พยาบาลอุ้มลูกมาให้ดูใกล้ๆเพียงแวบเดียวน่าจะ2-3วินาทีเท่านั้น แล้วก็เอาเด็กออกไปเลย.

ดิฉันมีโอกาสดูเห็นลูกตอนเช้าของอีกวันหนึ่งเพราะช่วงที่ดิฉันคลอดลูกประมาณ18.12 น.กว่าจะออกจากห้องสังเกตอาการ กว่าจะได้เข้าห้องพัก ดิฉันหลับแบบเหมือนกับไม่เคยได้นอนมาเลยหลายวันทั้งเหนื่อยและเสียมากเลย. เมื่อได้เห็นหน้าลูกครั้งแรกมันก็ยิ่งงงๆว่า หน้าเค้าเป็นรอยอะไรเขียวๆที่แถวหน้าผาก กับแก้มเลยถามคุณสามีว่ามันเกิดอะไรขึ้น. ด้วยความที่สามีก็เข้าไปบันทึกภาพตอนที่คลอดในห้องผ่าตัดด้วย เธอก็ตอบแบบเฉยๆว่า ลูกคลอดออกยากคุณหมอเลยต้องเอาเข็มช่วยหนีบออกมาด้วยนิดหนึ่ง. รอยเขียวๆ นิดเดียว ไม่เป็นไรหรอกเดี๋ยวก็หาย ดิฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน ดิฉันพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลเรียนรู้เรื่องการดูแลเด็กทารกซึ่งก็มั่นใจว่าไม่ยากเลยสบายมากเพราะเคยผ่านงานมาแล้วบ้าง. ช่วงเวลาที่อยู่โรงพยาบาลสำหรับดิฉันแล้วช่วงเป็นเวลาที่ดิฉันมีความสุข ได้พักผ่อนจริงๆ คือไม่ต้องวิ่งกับงาน กับความรับผิดชอบต่างๆ ถือเป็นการวางมือจากงานโดยแท้. จนกระทั่งถึงวันที่จะกลับบ้านดิฉันเลยมีโอกาสดูเจอกับคุณหมอเด็ก. (คุณหมอที่ช่วยดูแลเด็กหลังจากคลอดออกมาใหม่ ๆ). วันนั้นเป็นวันที่ดิฉันเสียใจน้ำตาอย่างแท้จริงและได้ตระหนักว่า. ดิฉันทำอะไรลงไปเนี่ย ดิฉันเกือบเสียลูกไปเพราะทริลและความเชื่อมั่นในตัวเองมากเกินไปเสียแล้ว ดิฉันรู้สึกผิดและโทษตัวเองซ้ำๆอยู่อย่างนั้นและไม่ยอมให้อภัยตัวเองอีกด้วย

คุณหมอเด็กคุยถึงการเลี้ยงดูเด็กทารกที่จะต้องกลับไปอยู่ที่บ้านและให้ดิฉันคอยสังเกตลักษณะอาการผิดปกติต่างๆของลูกด้วยว่ามีอะไรบ้าง ซึ่งดิฉันฟังแล้วก็อดสงสัยไม่ได้ว่า ทำไมมันดูแปลกๆเหมือนลูกของเราจะมีปัญหาอะไรตามมาอีกหรือเปล่า. เลยถามว่ามีอะไรเกิดขึ้น ทำไมอาจารย์ถึงพูดเรื่องแบบนั้น. อาจารย์ยื่นแฟ้มประวัติการคลอดให้ดูซึ่งเมื่อดิฉันได้อ่านแล้ว. เหมือนกับถูกใครชกขังใจยังงั้นเลย. ในบันทึกประวัติการคลอดของเอมิจิงเขียนว่า. No. Pusle. (ไม่มีชีพจร). Pale(ซีด).respiratory. Fail(ไม่มีการหายใจ) CPR (ทำการช่วยชีวิตขั้นสูง บีมหัวใจและให้ออกซิเจน) และรายชื่อยาแก้ช่วยเรื่องการฟื้นฟูให้มีการหายใจอย่างnarcan และอื่นๆอีก. เท่านั้น น้ำตาก็ไหลพรากแล้ว เพราะคนในวงการแพทย์พยาบาลรู้กันโดยปกติแล้วว่า ถ้าสมองขาดออกซิเจนเพียง 4นาที เซลสมองก็ตายไปแล้ว. โอ้ แล้วนี่จะเกิดอะไรขึ้นกับลูกสาวของดิฉันกันละนี่. แค่นี้หัวใจก็ผวาด้วยความระคายและสำนึกผิดกับการตัดสินใจเรื่องการวางแผนคลอดแล้ว กับสิ่งที่คิดว่าดีที่สุดคือให้เค้าได้เกิดเองตามธรรมชาติ ให้ลูกได้เลือกเวลาเกิดของเค้าเอง สรุปว่าเราเกือบทำร้ายลูกซะแล้ว มันเป็นเรื่องที่นอกเหนือความคาดหมายจริงๆ โชคดีที่เอมิจิงเติบโตมาได้อย่างดีและงดงาม พัฒนาการล่าช้าไม่มีอะไรต้องห่วง คิดว่าตอนที่เค้ากำลังหัวใจหยุดเต้น คงจะมีแรงฮึดกลับมาสู้อีกครั้งละมัง. ขนาดลูกเรายังไม่ยอมแพ้ว เราซึ่งเป็นแม่จะยอมแพ้ได้อย่างไร. ดิฉันจึงตั้งใจจะดูแลเค้าให้ดีที่สุดให้เค้าได้ใช้ชีวิตที่มีค่าที่เค้าวางแผนไว้ให้ได้อยู่บนโลกนี้อย่างมีค่ามากที่สุดเท่าที่เค้าจะทำได้. เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นการกระตุ้นพัฒนาการในด้านไหนๆ ดิฉันก็ศึกษาและไม่ยอมแพ้ เป็นเพื่อนเล่นเป็นเพื่อนคู่คิดกับลูกในทุกๆช่วงเวลา เพราะฉะนั้นเอมิจิงมีความมั่นคงทางอารมณ์อย่างมากและเรียนรู้ความมีเหตุผลผลจากทั้งดิฉันและคุณพ่อของเค้าอยู่เสมอ. เราเกือบเสียลูกไปและได้บทเรียนนี้ทำให้ดิฉันรู้จักละทิ้งของตัวเอง ให้เวลาลูกมากขึ้น ลาออกจากงานมาเลี้ยงลูกเอง พาลูกไปเที่ยว. ทำกิจกรรม. เจอประสบการณ์จริงและฝึกฝนให้รู้ในทุกๆเรื่องๆเท่าที่สามารถจะทำได้. จนสุดท้ายผ่านมารอบ 8 ปีแล้วที่ผ่านเหตุการณ์ที่ฝังลึกอยู่ในใจของดิฉัน ดิฉันหวังว่า หัวใจที่เต้นใหม่อีกครั้งของเอมิจิง จะเป็นสิ่งระลึกเตือนให้กำลังใจเค้าให้มีจิตใจที่เข้มแข็ง กล้าหาญ ไม่ยอมแพ้ต่อปัญหาหรืออุปสรรคใดๆที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้โดยง่าย

และหลังจากวันที่ดิฉันได้ออกจากโรงพยาบาลที่ต้องกลับมาดูแลลูกเอง ก็เอ่ยปากถามคุณสามีว่า ทำไมถึงไม่เล่าเรื่องวันที่เอมิจิงเกิดให้ฟังหลังจากที่คลอดลูกแล้ว คุณพ่อก็เลยบอกว่า ไม่อยากให้เป็นห่วงกังวลมากเกินไป แถมยังเล่าติดตลกอีกด้วยว่า.

ตอนแรกเตรียมกล้องวิดีโอจะไปถ่ายรูปตอนลูกคลอด(เลียนแบบคนสมัยนั้นบ้าง). แต่พอเจตตอนที่คุณหมอเอามีดผ่าตัดกรีดหน้าท้อง เห็น ตับไตใส่ถุงเอามากองๆไวข้างนอกก่อนจะกรีดตลกเอาตัวเด็กออกมา ก็เริ่มจะเป็นลม วนวายนมาก. ทำให้คนในห้องผ่าตัดต้องหาเก้าอี้กักยาดมมาให้ สรุปว่าไม่ได้ถ่ายตอนทำคลอด. ส่วนพอลูกเกิดมา ทุกคนก็ยุ่งวนวายโกลาหลไปหมด อย่างเดียวที่จำได้คือ เอมิตัวเขียวคล้ำ ไม่กระตุกกระดิก ขนาดตบกันก็ยังไม่ร้อง. ทั้งหมอทั้งพยาบาลรุมบีบหัวใจกับผายปอดให้ออกซิเจนกันใหญ่เลย เล่นเอาใจหายใจว่าซะแล้ว. ส่วนคุณพ่อบอกได้คำเดียวว่า การคลอดลูกเนี่ย มันน่าสยดสยอง ซะจริงๆ ครึ่งต่อไปไม่ขอเข้าไปดูทำคลอดเด็กอีกแล้วนะ เกือบล้มทั้งยืนเลย. ว่าเข้าไปนั่น. สรุปว่ารูปรสชาติๆไม่มีให้ดูสักใบ แต่เหตุการณ์ทุกอย่างมันติดตราตรึงอยู่ในนี้ ในหัวใจของคนเป็นแม่คนนี่. รักลูกมากนะจ๊ะ เอมิจิงของแม่.

แท็ก: ไม่ระบุคำค้นหา

Powered by [EasyBlog for Joomla!](#)